

Vasten – 27

De uiteindelijke overwinning van de Profeet :

Hoofdstuk 110: *Al-Nasr*, of, De Hulp

¹ Wanneer de hulp en de overwinning van Allah komen. ² En u (O Profeet) de mensen in groepen ziet toetreden tot de religie van Allah. ³ Roem de lof van uw Heer en vraag Zijn bescherming. Waarlijk, Hij keert immer terug (tot genade).”

Noot:

Verzen 1-2: De grote overwinning die was gekomen, was de triomf van de religie van de islam in heel Arabië. Deputatie na deputatie uit alle delen van Arabië kwam naar Medina en aanvaardde de Islam. De geschiedenis levert geen soortgelijk voorbeeld van de prachtige transformatie die de Heilige Profeet binnen de korte tijdsspanne van twintig jaar had bewerkstelligd.

Vers 3: Toen de Heilige Profeet de grootste triomf in de geschiedenis aanschouwde, werd aan hem verteld om de lof van zijn Heer te roemen, en om bescherming te vragen. “Roem (*tasbih*) de lof van uw Heer” leert ons ook, dat wanneer mensen toetreden tot de islam, dan moet hen het concept van de Eenheid van Allah in de islam worden onderwezen. Dit is zo, omdat de geloofsopvattingen over Allah die zij voorheen hadden, in het bijzonder het toeschrijven van deelgenoten aan Allah, in strijd waren met de volmaaktheid van Allah. En wanneer men de verbale handeling van *tasbih* verricht (het zeggen van *subhan Allah*), dan verklaart men daarmee de volmaaktheid van Allah.

Voor wie moest er bescherming of vergeving (*ghafr*) gevraagd worden? Als de Profeet het voor zichzelf moest doen, dan was het bescherming tegen triomfantelijkheid vanwege de ongekende overwinning, want triomfantelijkheid past een Leraar van rechtschapenheid niet. Maar meer waarschijnlijk moest hij bescherming vragen voor de massa die nu groepsgewijs de islam aanvaardde. In feite was hij verplicht om Goddelijke vergeving of bescherming te vragen voor zijn vroegere onderdrukkers, vergeving voor zijn dodelijke vijanden, die schuldig waren geweest aan de ernstigste misdrijven.

Merk ook op, dat wanneer onze Heilige Profeet Mohammed in het gezelschap verkeerde van mensen, dan verrichtte hij altijd *istighfar* voordat hij het gezelschap verliet. De bedoeling hiervan was om zijn hart te beschermen tegen een of andere slechte invloed van de gesprekken die de mensen voerden, want niet iedereen bevond zich op een hoog niveau van zuiverheid.

Hieruit kunnen we afmeten hoeveel hij zonde vreesde en haatte.

Niet alleen wordt de Heilige Profeet hier individueel aangesproken, maar ook de moslims als geheel. Moslims moeten, als één lichaam, het voorbeeld van de Heilige Profeet, namelijk hoe hij de godsdienst verbreidde, in acht nemen en hetzelfde doen. Dat wil zeggen, ze moeten doelbewust en eendrachtig de lof en glorie van Allah over de hele wereld verspreiden en Allah om bescherming vragen tegen hun interne zwakheden, want het is vanwege deze zwakheden dat Allah de deur van Zijn hulp en van de overwinning van de moslims naderhand sloot, en daardoor de rijzende golf van de religie van de islam wegebde.

Hij keert immer terug tot genade: Deze eigenschap van Allah geeft niet alleen aan, dat wanneer iemand zich afkeert van het feitelijk begaan van zonden, dan keert Allah Zich genadig tot hem, maar het betekent ook, dat wanneer dan ook en hoe dan ook een dienaar zich wendt tot zijn Heer, zo zal ook zijn Heer hem met genade begunstigen.

Dus in het uur van zijn triomf vroeg de Heilige Profeet Allah om bescherming voor zichzelf om zelfs maar niet in het geringste tekort te schieten in het gehoorzamen van Zijn geboden. En hij vroeg om vergeving van de zonden en fouten van anderen, of het nu vrienden of vijanden waren, volgelingen of tegenstanders. En dit hoofdstuk, bijna de laatste openbaring die hij ontvangen had, herhaalt dat Allah constant terugkeert tot genade.
